

zmateční stížnosti amnestován. Toto tvrzení není doloženo spisy, neboť z trestního lístku obžalovaného Jana S-a, založeného ve spisech, vychází jen najevo, že byl oním rozsudkem odsouzen pro přestupek podle § 487 tr. zák. podmíněně do vězení na dva dny. Mimo to má námitka zmateční stížnosti v rozsudku jen částečnou oporu, an podle jeho zjištění spáchal obžalovaný Karel S. souzenou krádež, důsledně tudíž i obžalovaný Jan S. podílnictví na ní teprve dne 30. ledna 1929, tedy až po rozsudku okresního soudu v Jičíně ze dne 3. srpna 1928. Krádež, které se dopustil obžalovaný Josef Z. a ohledně níž byl obžalovaný Jan S. rovněž uznán vinným přestupkem podle § 464 tr. zák., byla arci podle rozsudku spáchána již v době od dubna 1928 do února 1929, spadala tudíž z části do doby před vynesením rozsudku ze dne 3. srpna 1928, takže bylo na místě použití aspoň v tomto ohledu předpisu § 265 tr. ř. Zmateční stížnost je však na omylu, vycházejíc z názoru, že zmatek podle čís. 11 § 281 tr. ř. je dán v každém případě, v němž soud nepoužil § 265 tr. ř. přes to, že tu byly jeho zákonné podmínky. Tímto předpisem mělo ovšem býti docíleno shody s hmotněprávními předpisy §§ 34, 35 a 267 tr. zák. a má se podle něho při vyměřování trestu za trestný skutek nově najevo vyšlý vzítí přiměřený zřetel na trest uložený vinníkovi dřívějším rozhodnutím tak, by nebyl překročen nejvyšší trest, určený v zákoně na skutek přísněji trestný. Z jednotlivých důvodů zmatečnosti, uvedených pod čís. 11 § 281 tr. ř., mohl by přijít v úvahu jen případ, kde soud vykročil při vyměřování trestu ze své moci trestní, o němž by však mohla býti řeč jen, kdyby úhrn trestů, uložených témuž obžalovanému několika rozsudky bez použití § 265 tr. ř., převyšoval nejvyšší trest určený v zákoně na čin přísněji trestný. Tomu tak nebylo v souzeném případě, v němž celkový trest, uložený obžalovanému oběma rozsudky, (dva dny vězení a jeden měsíc tuhého vězení), nejen nepřevyšuje, nýbrž ani nedosahuje nejvyššího trestu na svobodě v trvání až šesti měsíců, určeného jednak na přestupek podle § 487 tr. zák. předpisem § 493 tr. zák., jednak na přestupek podle § 464 tr. zák. předpisem § 465 (460) tr. zák.

Čís. 3959.

Záruka třetí osoby (pachatelova otce) za obligační nároky na odškodnění nevylučuje skutkovou podstatu zpronevěry ani, byla-li uznána poškozeným za dostatečnou.

(Rozh. ze dne 8. října 1930, Zm I 844/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 19. července 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. a zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost popírá důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. zpronevěru po objektivní i subjektivní stránce na tom základě,

že vzhledem ke zjištěné, svědkem Václavem V-em za dostatečnou uznané záruce, kterou dal předem otec obžalovaného za případnou škodu, jež by z jednání obžalovaného vznikla, nemohla ani škoda vzniknouti a nemohl proto býti u obžalovaného ani zlý úmysl, ano bylo jisto a obžalovaný to věděl, že vzhledem k dané kauci nemůže nikdo přijíti ke škodě. Než jak již nejvyšší soud vídeňský (sr. Sb. rozh. čís. 1239, 2806 a jiné) a důsledně i československý stále rozhoduje (srv. Sb. rozh. n. s. čís. 1287, 2014, 2156, 2200, 3014 a mnohé jiné) není v zákonném pojmu zadržení nebo přivlastnění si svěřené věci obsažen úmysl způsobiti škodu; po subjektivní stránce stačí vědomí hmotné bezprávnosti zadržení nebo přivlastnění svěřené věci. I po objektivní stránce záleží poškození, před nímž má toto zákonné ustanovení chrániti, již v újmě, kterou oprávněná osoba utrpí na svém vlastnickém právu k svěřené věci, s níž pachatel bezprávně naložil jako by s věcí vlastní tím, že ji za sebou zadržel nebo si ji přisvojil, a ji takto odňal disposici vlastnickově. Před poškozením těchto práv, které ustanovení § 183 tr. zák. především chrání, nechrání ovšem vlastníka svěřených věcí záruka otce obžalovaného za obligační nároky na odškodnění, jež podle §§ 367, 1193 a násl. obč. zák. vznikly svěřiteli věcí teprve jich bezprávným zcizením, tudíž porušením práv vlastnických, jímž však byl trestný čin již dokonán. Ani v objektivním směru nevylučuje tudíž ona záruka skutkovou podstatu zpronevěry, chránící především právo vlastnické. Je proto bezvýznamné pro právní posouzení, co nalézací soud v důvodech uvedl o záruce, že nelze předpokládati, že se otcova záruka za syna vztahovala na jakoukoli škodu jednáním jeho syna v budoucnosti způsobenou, a jest proto k tomu se vztahující vývody zmateční stížnosti ponechati bez bližšího rozboru. Pokud však zmateční stížnost, majíc zřejmě na zřeteli peníze, utržené za svěřené věci, poukazuje k tomu, že jest zpronevěra vyloučena, byl-li pachatel s to, by přivlastněné peníze nahradil, jest jí odvětiti, že mu peníze za prodané věci podle rozsudkového zjištění oprávněným vlastníkem věcí k prodeji do komise daných nebyly vůbec svěřeny, ani kupující měli zaplatiti přímo Václavu V-ovi; za zpronevěřené jest proto považovati zboží, obžalovaným rozprodané, za něž si utržené peníze ponechal. Ostatně by ani při penězích nebyla zpronevěra vyloučena již záručním závazkem třetí osoby za případnou škodu, třebaže byla záruka uznávána poškozeným za dostatečnou, neboť dle rozhodnutí čís. 3314 Sb. r. n. s. lze při zastupitelných věcech zpronevěru vyloučiti jen, byly-li tu již v době zpronevěry pohotové prostředky použitelné právě k tomu účelu, by pachatel svému závazku dostál a příkazu kdykoliv vyhověl, což o pouhé záruce třetí osoby říci nelze. Námitky podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. jsou tudíž bezdůvodné.

Čís. 3960.

Prohlášení manželovo (v novinách), že za svou manželku žádné dluhy platiti nebude, není urážkou na cti.